

fram for partiet

feb
-77

***full støtte til
bryggearbeiderne***

leder:

seierrikt årsmøte

Årsmøtet i Oslo er vellykka gjennomført! Årsmøtet var prega av grundig behandling av sakene, og av enhetlige konklusjoner. Et nytt distriktsstyre blei valgt etter nominasjoner i grunnorganisasjonene, grundige undersøkelser på forhånd og vurdering i gruppene på årsmøtet.

Forslaget til beretning hadde som kjent visse mangler, som DS sjøl hadde gjort sjølkritikk for, og som avdelingene og delegatene kritiserte. Det var blant annet ikke kapitler om ungdomsarbeidet, kvinnekampen m.m.

Disse manglene hadde noen avdelinger på forhånd, og noen kamerater på årsmøtet, brukt til å reise parolen: "Forkast alt!" En slik kritisistisk vind blåste på årsmøtet. Delegater som sto på ei slik linje sa: "Beretninga kan overhodet ikke godtas.", "den er fullstendig mangelfull", "DS har laga beretninga for å skjule sine feil," "mye er råttent", "beretninga peker ikke framover" osv.

Denne feilaktige linja blei skarpt kritisert på årsmøtet. Kameratene som sto for denne linja blei kritisert for å ikke skille mellom Jenan og Hsian, mellom revolusjon og kontrarevolusjon (se Maos utvalgte skrifter s. 272). Årsmøtet slo nemlig fast at forslaget til beretning var et marxist-leninistisk dokument, og ikke et revisjonistisk dokument. Det blei pekt på at å forkaste et marxist-leninistisk dokument er å angripe det marxist-leninistiske innholdet i dokumentet.

Årsmøtet mente at forslaget til beretning greip rett inn i kampen mot høyreavviket i partiet, på de viktigste områdene i Oslo i dag: Kampen mot avviket overfor arbeideraristokratiet, kampen mot de byråkratiske tendensene i partiet i Oslo, og kampen mot illegal organisering og angrepa på den demokratiske sentralismen: partikomiteer. Samtidig er det viktig å merke seg at beretninga advarer mot trotskismen og trotskistiske avvik.

Beretninga behandler grundig alvorlige politiske avvik som hindrer Oslo-partiet i å gå framover i dag. Å reise kampen for å korrigere feilaktige linjer er nettopp å peke framover!

Årsmøtet behandla ikke saker som ikke allerede var behandla i beretninga. Årsmøtet avviste ideen om at årsmøtet kunne overlate til det nye DS "å skrive noe om kvinnekampen" osv. Ei slik linje ville frata avdelingene og delegatene mulighetene til å behandle det politiske innholdet, og ville være et angrep på medlemmenes demokratiske rett til å summere opp linjene på de forskjellige områdene.

Årsmøtet behandla derfor bare materialet som hadde vært ute til behandling i organisasjonen, og vedtok en del endringer. Disse er flette inn i den endelige beretninga. Der står også vedtakene årsmøtet fatta om arbeideraristokratiet, partikomiteer og vedtaket om beretninga.

De avdelingene som hadde konkludert beretningsbehandlninga med at "den må forkastes", må gjøre sjølkritikk hvis de er enige i årsmøtets konklusjon. Hvis de fortsatt mener at beretninga er revisjonistisk, er det en alvorlig politisk motsigelse, som de øyeblikkelig må ta opp. De fleste av delegatene som sto for "forkast alt" - linja (de var riktignok få), har gjort sjølkritikk.

Studer vedtakene fra årsmøtet!
Kjemp for ei marxist-leninistisk linje i partiet!

trotskistisk anti-parti-fraksjon avslørt.

DS har siden høsten arbeidet med å avsløre en trotskistisk fraksjon retta mot partiet. Nå er så mye av undersøkelsene gjort, at tida er inne for å mobilisere kameratene i partiet til å bli med på kampen mot fraksjonelle elementer. Vi vil be kameratene om å ta denne oppgava dypt alvorlig. Det er en objektiv lov at det er kamp mellom to linjer i et kommunistisk parti. Det vil det være til kommunismen er et faktum og det kommunistiske partiet ikke lenger eksisterer. Dette kommer av at medlemmene i et kommunistisk parti blir påvirket av press fra borgerskapet og imperialismen. Det kommer også av at borgerskapet sender provokasjoner mot partiet.

Det er ETT våpen det kommunistiske partiet har: Først og fremst skolerte medlemmer som er i stand til å forsvare marxismen-leninismen-Mao-Tsetungs **terning**. Medlemmene må være i stand til å kjenne igjen feilaktige linjer og gjen-dirve dem. Medlemmene i et kommunistisk parti må alltid ha kampen mellom de to linjene klart for seg. Mao sier at "enhver tanke har klasse-stempel". Enten er stempelet borgerskapets, eller det er proletariats. Å forstå rekkevidden av dette, er å forstå at et kommunistisk parti kan bli et borgerlig parti. Det betyr å forstå at SUKP(b), leda av Lenin og Stalin, kunne bli et borgerlig parti, leda av Krustsjov og Bresjnev. Eller at AKP(ml) kan bli et borgerlig parti.

Medlemmene et kommunistisk parti må bruke våpenet kritikk og sjølkritikk. Det betyr å kritisere feilaktig ideologi, politikk og arbeidsstil hos hverandre, og å stille spørsmålet skarpt: Hvilken linje står du for? Kjemper du mot feilaktige linjer? Forsvarer du partiet aktivt, som et marxistisk-leninistisk parti?

Fraksjonens karakter.

Fraksjonen er delvis organisert, delvis uorganisert. Lederne for fraksjonen er folk som står utenfor partiet, men som prøver å verve seg tilhenger i partiet for å splitte det. Medlemmer av partiet har vært med i fraksjonell virksomhet. Noen av dem er ekskludert eller suspendert. Noen er i ferd med å gjøre sjølkritikk, og partiet skal avgjøre om disse sjølkritikkene skal godkjennes eller ikke. Noen må begynne å gjøre sjølkritikk for EI, DS og avdelinga si. Alle kamerater må på aråvåpent vis hjelpe til med å avsløre fraksjonell virksomhet, ta det opp i avdelingene. Bruk denne artikkelen til å kjenne igjen synspunktene.

Hvorfor trotskistisk fraksjon?

I Oslo-beregninga står det: "Det finnes også avvik i Oslo som kan kalles trotskistiske. Det er viktig å slå fast at trotskismen er en undeform, en avert av den moderne revisjonismen.

I samfunnet er trotskismen og den moderne revisjonismen ideologiske tvillinger. Trotskismen er ETT av borgerskapets og imperialismens våpen mot den proletariske revolusjonen, den er reddt og skal føre arbeiderklassen bak lyset med "radikal" politikk.

Det er også viktig å legge merke til at denne formen for den moderne-revisjonistiske avviket har et spesielt nedslagsfelt blant intellektuelle og småborgerlige grupper, dette gjelder også i partiet.

Mange kamerater tror at trotskismen og den moderne revisjonismen er forskjellige. Det er riktig at trotskistene ofte pakker inn varene sine i superrevolusjonære fraser, men sannheten er, at hvis en går til bunns, i standpunktene deres, er det den moderne

revisjonismen som kommer fram. Dagens trotskisme suger nært og fra den moderne revisjonismen. De støtter det sosial-imperialistiske Sovjet, pakket inn i noen "kritiske" fraser. De er fanebærere for revisjonismens angrep på Stalin, KKP, osv. "De står også for at "Småborger-skapet er reaksjonært", "alt må dreie seg om arbeiderklassen" partiet skal ikke jobbe blant progressive, småborgerlige grupper.

Vårt parti fører en framgangsrik kamp mot høyre-avviket på flere områder. Dette er klassekamp i partiet, kamp mot revisjonismen. SK har advart mot "vulgarisering" av kampen mot høyre-avviket. Dette har vist seg å være en helt korrekt advarsel. For folk som kjører fram åpne høyre-linjer i partiet har små sjanser for å få særlig støtte. Vi er mer årvåkne mot det åpne høyre. Nei, for å ha noen sjanser, må skadegjørerere av alle slag snakke om "kamp", "arbeiderklassen", "mot småborgerskapet", osv. og disse frasene er det en del kamerater som har latt seg lure av.

Hva anti-parti-fraksjonen står for:

Tor Mc... - arbeider her i byen. Tidligere intellektuell. Var tidligere medlem av NKS i en annen by. Utmerka seg ved:

- å skjelle ut massene på den videregående skolen han gikk på, for å være småborgere.
- studenthets
- kvinne-forakt. Kalte storlagsformannen for "ei dritt kjerring".
- hetsa mot Kvinnefronten utad.
- stilte medlemsskapet sitt til salg ved å si "da melder jeg meg ut" når han blei kritisert.
- børtet et viktig direktiv uten å gjøre sjølkritikk.

Han blei ekskludert, anka avgjørelsen, men fikk slett ikke medhold.

- kalte kameratene nazister.

På den arbeidsplassen han er nå, utmerker han seg med fortsatt studenthets og en fraseradikal stil, er bare for "arrrbeiderklassen" og er super-proletær. Han har snakka om å ta kontakt med Kjell H..., og han snakker om å offentliggjøre alle navna på kameratene på arbeidsplassen, hvis han ikke blir tatt inn i ML-bevegelsen igjen.

Tor Mc... har skaffa seg noen "advokater". En av dem er Leif E..., nå ikke lenger parti-medlem. Leif E... er nå på en arbeidsplass her i byen, tidligere intellektuell. Han har hjulpet TM å skrive anke. Han har skrevet flere brev til sentrale organer og klaget over "behandlingen av TM".

El... har også trotskistiske standpunkter. Avdelinga hans kritiserte ham for at han gikk på kino istedet for å gå i bystyredemonstrasjonen i høst. Han blei kritisert for ikke å ha skaffa seg 2 klipp i DNS, han var uenig i at dette var nødvendig. (Dette er noe å merke seg for de kameratene som nå er på arbeidsplasser, og

som var mot å drive å "hjelpe studentene som for faen snart måtte klare seg sjøl".)

E... syntes det var "kvalmt" å gå i daghjemsdemonstrasjonen i høst, "for det var så mange småborgere der". Boligavdelinga der han bodde var en "gjeng med småborgere". Samtidig var det "for mange demonstrasjoner". Han mente det skulle være "rekrutteringsstopp i partiet for småborgere".

Han sa at det var "uvisst hvor store deler av som partiet som var råttent". Han sa at hvis han gikk ut av partiet, trudde han at han ville oppfordre andre til å melde seg ut.

Han ville ikke bryte med TM. Tvert imt. Han ville melde seg ut hvis ikke saka til TM blei løst til E... tilfredshet.

Da avdelinga kritiserte ham skarpt for disse standpunktene, og han så at han var på vikende front, skyndte han seg melde seg ut.

Avdelinga vedtok deretter bl.a. om E... : "E... ser på seg sjøl som en av de få proletariske, kommunistiske elementene i partiet, og hevder at store deler av partiet - uvisst hvor store - er råttent og består av småborgere som vakler hit og dit." Han hjalp TM å anke, og forsøkte å sette TM i kontakt med DS-folk. Dette er fraksjonisme og setter vår sikkerhetspolitikk på spill."

En tredje person er Per... bedre kjent under navnet "P...". Han er mindre konsolidert på ei linje enn de to andre. Hans organiserte kontakt med de to andre er uvisst. Tendensen i hans politiske standpunkter er trotskistisk. Den viktigste drivkrafta hans er å skade og splitte partiet, og gjøre seg sjøl til leder. Han har søkt medlemsskap, men er avvist. Han har en stor aksjonsradius, kjenner mange kamerater og har skaffa seg et visst antall "advokater".

I sommer deltok P... på en sommerleir på en annen kant av landet.

Noen av folka fa Oslo danna en fraksjon og kjørte ut mot hovedparolen på leiren, på et trotskistisk grunnlag. Hovedparolen var "Styrk AKP(ml) - Styrk båndta til massene". Den trotskistiske fraksjonen sa at denne parolen "ikke sa noe", og de mente at parolen skulle være "styrk båndta til arbeiderklassen". Som begrunnelse brukte de at AKP ikke hadde særlig oppslutning i arbeiderklassen, at parolen "styrk båndta til massene" åpna for innflytelse fra småborgerskapet, at partiet hadde "for høy prioritering fra småborgerlige lag og grupper". Hele leiren blei mobilisert mot denne trotskistiske fraksjonen. Leirledelsen slo fast at "Dere har mistillit til arbeiderklassen som ledende klasse, til arbeiderklassens allierte og til arbeiderklassens parti".

P... sa også at leirens hovedparole "ikke sa noe", men han mente at det med båndta til massene kunne være griet og kort,

hvis det sto: "På grunn av krigsfaren: Styrk AKP(ml) - Styrk bånd til massene". Hvis det altså ikke blei pekt på krigsfaren, ville parola være "høyre". Slik kjørte han hånd i hånd med den trotskistiske fraksjonen. (Samtidig hadde han helt klare høyrelinjer om at monopolborgerskapet er egen klasse.)

Etter 5 dager på leiren med hard kamp mot de feilaktige linjene, blei folk fra Oslo tvunget til å gjøre sjølkritikk. På den måten sa da i gruppa si at partiet er oppe var jævla sterkt og godt, og hadde full tillit til partiet der oppe, mens her sør hadde de ikke samme stilen. Og der han kom fra var det veldig store høyrefeil. Han tok ikke stilling til partiet som helhet.

Han skreiv på beggavis bl.a.:

"Den demokratisk sentralismen her på denne leiren, gitt uttrykk ved at det har vært umulig å kjøre fordelte partifieldtlinjer, har gitt meg en sterk tillit til leirledelsen. Jeg har fått trua, og det for første gang, på at det går an å kjempe under styring av AKPs demokratisk sentralisme. (Parentes fra DS: Da hadde han allerede sendt søknad om parti-medlemsskap!)

Mitt forhold til partiet har vært klar mistillit. Dette har i hovedsak gitt seg uttrykk ved at jeg har hadde denne linja: Jeg kan generelt vurdere situasjonen bedre enn partiledelsen. Denne mistilliten er ei klar partifieldtlinje som i sin konsekvens vil nedlegge partiet og dermed legge proletariet åpent for all slags reaksjoner politisk".

Og "Jeg reiste forslag om at hovedparolen burde forkastes. Det fungerte som et splittelsesangrep på leiren og står på samme trotskistiske linje som de tre's". Og: "Den borgerlige sida er idag hovedsida ved min praksis".

Da DS i Oslo gjorde undersøkelser om denne saka, og snakket med ham, husket han ikke hva slags parole han hadde foreslått, han var sinna på leiren som hadde sagt at han hadde stått på trotskistiske standpunkter, og han husket godt at "stilen på leiren var helt forferdelig", at ledelsen hadde en "fullstendig ukameratslig stil".

Da han fikk lest opp sin egen sjølkritikk, blei han overraska, og huska den ikke. Han kunne ikke skjønne hva han hadde ment med å ville "nedlegge partiet", at han hadde stått "på samme trotskistiske standpunkt som de tre's" at "hovedsida hans var borgerlig".

Det var tydelig av leiren hadde gjort rett i å ikke akseptere "sjølkritikken" hans. De sa nemlig at han bare la seg flat av opportunistiske grunner da han så at alle var mot hans standpunkter.

Han innrømte så overfor representanten for DS at han hadde laga "sjølkritikken" pga opportuniste, han orka ikke diskutere mer, var trøtt, osv.

At han fortsatt har linja med å hetse mot partiet og kjøre fram trotskisme, viser følgende eksempler.

- overfor folk han ikke veit er kamerater hetser han mot sosialarbeidere. De er småborgere som på foraktelig vis ikke skifter yrke.

Han sa på leiren at han kunne sprengt partiet på Linjegodssaka hvis han ville.

Underforstått: Store motsigelser i partiet, og han sjøl var ingen vilkessom-helst-person.

Det er riktig at det var en del motsigelser i Oslo-partiet på spørsmålet om Linjegodsaksjonen i Østensjøveien. Hvordan veit P... det? Han har enten diskutert med partimedlemmer som har sagt til ham at de var uenige i aksjonen. Dette er i tilfelle fraksjonisme av verste fort fra partimedlemmers side. Eller han har lest interne blader. Hvis han gitt ham dem? DS veit nok det.

Poenget her er: Kommuniste i og utafor partiet prøver å løse motsigelser, og motsigelsene på Linjegodsaksjonen er også i all hovedsak løst. Men hva er det en fyr som P... tenker når han oppdager motsigelser? - At han kan "sprengte partiet"!

For det første viser dette at han tror han kan gå rundt og splitte vår parti, og det er vel mildt sagt at han overvurderer seg sjøl. Men for det andre viser det hvilke råttne hensiker han har! Ingen venner av partiet går og tauler med slike planer! Ingen partimedlemmer kan være kamerat med en sånn fyr!

- Han sier at "det er så mye høyre i partiet i Oslo. Han nevner avdelinger han kjenner til (!), og enkelte kamerater, og sier at de er så "høyre" at de ikke har noe i et kommunistisk parti å gjøre.

- Han sier at "jeg vil stå på at disse folk skal ut av partiet, det vil jeg slåss for, og det gir jeg meg ikke på".

- Han hetser mot kamerater i SK og forteller lozhistorier om deres privatliv.

- På spørsmål om han har tillit til AKP, sier han at "han har tillit til medlemmene".

- Han sier "det er viktig å være skeptisk til sentrale organer".

- Han har utgitt seg for å være parti-medlem.

Den avdelinga i byen som kente han best, gjorde følgende vedtak da de avviste hans søknad om parti-medlemsskap:

"P... er en fyr som står på en annen politisk linje enn partiets. Hans linje er trotskistisk. Hans hensikter med å gå inn i partiet er ikke fordi han vil jobbe lojalt under partiets ledelse og politikk. Han vil gå inn i partiet for å splitte det, og han sier at han vil kjempe for at bra kamerater skal ekskluderes. Hans såkalte "sjølkritikk" på leiren viser hans uærlighet, og hvor lett det er for ham å sloipe seg unna kritikk. Han sprer systematisk mistillit til partiet, blant medlemmer og sympatisører av partiet. Vi mener han er en skadegjører".

Hvordan har de jobba?

Ved å systematisk verve agenter innafor partiet. Særlig er P... ekspert på det. Tilsynelatende vennlig og uskyldig reises en diskusjon i godt lag hvor partimedlemmer er tilstede, i privat fest osv. Alle tendenser til motsigelser blir registrert, tråder blir nøsta, biter lagt sammen, og vaklende kamerater blir oppsøkt. Kamerater som har kritikk mot partiet blir kraftig oppmuntra. For han er jo sjøl ivrig på å "bekjempe høyreavviket i partiet". Resultat: "Ilfvorf i all verden er ikke denne ivrige fyren med i partiet"? spør noen kamerater. Eller: "Det er jo riktig kritikk han kommer med mot den hendelsen den gangen" osv. "Han er en bra fyr, godt klassestandpunkt, men litt uskolert".

Hvorfor klarer sånne folk å skaffe seg advokater i partiet?

Fordi høyreavviket i partiet har betydd et angrep på forståelsen for teoretisk skolering. Det har betydd at enkelte kamerater med liten skolering både i teori og parthistorie er blitt et lett bytte for trotskistenes angrep. Disse kameratene har tenkt sånne: "Tor M... jobba bra i stroket her for." "Leif E... tar jo ordet på klubbmøter". "P... tar ordet på møter og tar høyrefolk bra". At dette er ei dødslinje for partiets eksistens som marxist-leninistisk parti, viser følgende eksempel:

Et tidligere partimedlem sa ifra om at han "hadde motsigelser på Stalin". Kamerater som visste om dette, mente at "det ikke var så farlig, det er jo et vanskelig spørsmål" osv. I steden for å ta motsigelsene alvorlig, undersøke hva de gikk på, og diskutere sakene for å komme fram til enhet, undervurderte kameratene motsigelsene og lot dem ligge lenge. Da motsigelsene endelig kom opp, viste det seg at partimedlemmet (B...) hadde skoler seg i trotskistisk litteratur (bl.a. Et...), og sto steilt mot parti-linja. Under proletariats diktatur "kan ikke massene selv ha oversikt over en meget mange-sidig og vanskelig situasjon". Partiets rolle er da å "legge fram en riktig taktikk for massene". Partiet kan ikke selv være et maktorgan, det er et "instrument i massenes hender". Det skal skapes stadig nye og bedre organer for maktutøvelsen, f.eks. ved parolen "all makt til arbeiderrådene".

B... var uenig i at kontrarevolusjonen i Sovjet skjedde ved den 20. partikongressen, for "arbeiderrådene sluttet å fungere lenge for det". Han siterte borgerlige historiskrivere og CIA-agenter som snakker om de hundretusenene av folk som ble drept av Stalin. Han er uenig i at Stalin sto for proletariats diktatur.

Det er ikke plass her til å gjendrive hans standpunkter. Men det er lett å slå fast at han angrep massene, partiets ledende rolle og sosialismen på Stalins tid.

Utpå høsten kom det fram at han hadde sympati for Kjell B... sitt syn på utviklinga i Sovjet. Han var kraftig mot ruteknsinga hos

Champignon-streikebryteren. Han mente at AKP må endre synet sitt på, og ta et oppgjør med den "stalinistiske tradisjonen". Hans kilder har i hovedsak vært E... og en reaksjonær anti-kommunist som heter Tuominen. Han har ikke lest Nils Holmbergs Fredelig kontrarevolusjon del I og II, "Den store sammensvergelsen" er et "bestillingsverk", og han tar avstand fra SUKP(b)s historie. Han blei ekskludert fra partiet etter at motsigelsene var grundig diskutert. Han mente at diskusjonene om Sovjet hadde styrka synet hans.

Så alvorlige var altså motsigelsene. Er det ikke fler i partiet som har "motsigelser på Stalin"? Ville det ikke være riktig å få fram slike motsigelser og få dem diskutert? Kameratene i partiet må aldri tillate seg sjøl eller andre å gå med motsigelser på viktige politiske spørsmål.

Ved siden av lav forståelse for kampen mellom linjene i partiet, er det også en annen ting som gjør det lett for fraksjonister. Og det er forholdet til fraksjonisme. Den artikkelen som sto i desember-FFP var skrivi nettopp med tanke på fraksjonsvirksomheten ("slå vakt om partiet"). Vi vil be kameratene studere den artikkelen en gang til i sammenheng med denne. Vi veit at parti-medlemmer fra forskjellige lag har snakka sammen om hvorfor P... ikke er blitt medlem. Vi veit at enkelte partimedlemmer har gitt P... medhold i noen saker. Vi veit at noen kamerater synes det er "synd" at Leif E... ikke er partimedlem lenger. Vi veit at noen kamerater var forskrekka over at B... var ekskludert. De lot han komme på et fraksjonsmøte for å forklare seg, lot han gråte på skulderen sin, og sa at han kunne jo anke!

Trekk lærdommer!

Det er mye å lære av denne historia. Det bør vi også gjøre. For slike saker vil dukke opp igjen og igjen, det er så sikkert som det kan få blitt.

Kamerater som leser denne artikkelen, og mener det er grunn til å kritisere dem, må legge fram sjølkritikk for avdelinga si. Avdelinga skal godkjenne... eller ikke godkjenne sjølkritikken. Sjølkritikken skal sendes DS.

De fleste av de partimedlemmene som har vært advokater eller meningsfeller med noen av skadegjørerne, er bra kamerater som har blitt tatt ved nesa. De skal ta dette alvorlig, som en lærepenge. Gjennom kameratslig kritikk og sjølkritikk, og skolering, vil de helt sikkert gå framover.

Men overfor partifiender som vil angripe marxismen-leninismen, og som har som formål å splitte partiet, viser vi ingen nåde. Vi skal lage mulighetene deres så små som mulig ved å rydde branngater mellom dem og oss. Ingen omgang, ingen fester med dem hvor de kan fiske opplysninger osv. Avslør disse falske "revolusjonære" for massene.

Kjemp mot partiets ytre og indre fiender!

Skjerp... årvåkenheten!

Kjemp for partiets enhet!

Leve AKP(m-l)!

trekk ut proppen! verv korttids- abonnenter!

Kamerater! Når dette skrives er det streik på brygga. Streikestøttearbeid for dem er hovedoppgava vår. Vi skal danne breie komiteer for Faglig 1. maifront. Klassekampen trenger mange flere abonnenter.

Skal super-kommunistene slå til igjen? Løpe rundt og være aktivister for tre ting i stedet for en og to? Ja, på et vis, kommunistene skal lede arbeidet på alle disse feltene, og enda fler.

Men, nå er det viktigere enn noensinne å trekke aktivt med våre partiløse sympatisører. Hvis noen få kommunister på et sted skal gjøre alt arbeidet sjøl, kommer helt sikkert ikke arbeidet til å bære store frukter. Kommunistene vil sitte som proppen i et hull! Trekk proppen ut! La massene strømme til! I Oslo finnes de flere tusen (tenk bare på FFF i fjor) folk som sympatiserer med AKP(m-l), eller som sympatiserer med ei kamplinje i fagforeningene. Disse folkene har mer enn høyt nok nivå til sjøl å være aktivister for streiker, for FFF, for Klassekampen! Hvis vi bruker deres krefter vil ganske sikkert både streikestøtte, FFF og KK gå bra. Hvis ikke, vil resultatene bli mye dårligere, - og kanskje vil noen av oppgavene ikke bli løst i det hele tatt. Det er ikke sånn at de partiløse sympatisørene er uduelige. Det er sånn at vi synes det.

Mistilliten til massene må vi kvitte oss med, også i KK-kampanja, skal vi oppnå noe. I sitatboka sier Mao: "Vi må ha tiltro til massene, og vi må ha tiltro til partiet. Dette er to hovedprinsipper. Hvis vi tviler på disse prinsippene, vil vi ikke kunne oppnå noen ting."

En statistikk over KK-abonnenter for dags-avisa viser at det er en stor, stor prosent som har betalt 400 kr. Neste store kvote har betalt 200 kr. Dette er bra. Klassekampen trenger mange langvarige abonnenter.

Samtidig er det svært lav prosent som har tegna seg for 110 kr. og 54 kr. Dette er slett ikke bra. Det ville være naturlig at flere tusen mennesker kunne tenke seg å abonnere for en måned eller tre, for å bli kjent med avisa, og disse beløpene er jo heller ikke store. Men hvorfor er det ikke sånn?

Den eneste grunnen må være at kameratene ikke har forstått at å verve 110 - og 54 kroners-abonnenter er utmerket og nødvendig! Mange kamerater forteller at når folk sier nei til 400 kr., og til og med nei til 200 kr., så gir vi dem opp! Vi synes at "da kan det være det samme!" (se intervju i januar FFF). Tankegangen bak må være at avisa Klassekampen er et blad for de aller nærmeste. Men dette er å virkelig å uttrykke mistillit til de breie massene, "de har ikke nivå til å lese avisa KK". Mens vår politikk, som i all hovedsak er riktig og bra, røtter opp til for de breie massene av arbeidsfolk og andre. Hvis vi forstår dette vil vi ganske sikkert verve mange måneds- og kvartals-abonnenter.

Hvis vi har få korttidsabonnenter, er det få nye folk som gjør seg kjent med avisa. Hvis vi har mange, flere tusen, nye abonnenter som gjør seg kjent med avisa i en måned eller tre, legger det et svært godt grunnlag for at vi kan verve dem som abonnenter for et lengre tidsrom. For KK er så bra, at avisa sjøl er et levende argument til å overbevise dem! DS mener at kameratene skal virkelig sette seg målsettinger for kortere abonnenter. Vi skal verve i masseomfang!

Kamp mot sektarisme og mistillit til massene!
Trekk ut proppen!
Verv korttidsabonnenter til dagsavisa!

hvordan står de to linjene 8. mars ?

Når dette skrives er situasjonen i Oslo ikke kjent. Vi vet at de andre kvinneorganisasjonene planlegger tog, men resultatet og parolene er ennå ikke avklart. Jeg skal derfor ta utgangspunkt i de parolene som er offentliggjort i Trondheim.

Først vil jeg understreke de viktigste elementene i vår linje for 8.mars-toget.

- vi er mot all kvinneundertrykking.
 - vi mener at kravet om rett til arbeid er en forutsetning for frigjøring av kvinnene.
 - vi mener at kvinner må kjempe mot imperialisme og fascisme og støtte folkenes frigjøringskamp.
 - vi har laget et grunnlag som inneholder de viktigste kravene i kvinnekampen i dag, og de brennende sakene for de breie massene av kvinner, et grunnlag som kan samle bredt. Og vi ønsker å mobilisere tusener av kvinner, utfra krav de sjøl er opptatt av, få dem til å stille sine egne krav, reise kampen sjøl.
- Vekten vi legger på lokale paroler er ikke et triks for å få folk i tog, men er uttrykk for vår linje: Vi vil mobilisere kvinnene til å reise kampen sjøl - mot all kvinneundertrykking.

Tronheimsforslaget.

Kjemp for kvinnefrigjøring.
Støtt kampen for kvinnefrigjøring i alle land.
Kamp for alle kvinners rett til lønna arbeid.
Skikkelig yrkesrettledning i grunnskolen.
Barnehagetilbud til alle barn.
Stopp nedlegging av fødehjem.
Alle har rett til prevensjonsveiledning.
Fortsatt kamp for sjølbestemt abort.
Nei til misbruk av kvinner i reklame og presse.
Menn, vær med og kjemp for felles frigjøring.

Dette forslaget kliner seg tilsynelatende helt opp til vårt på en del punkter. Samtidig er det et klart uttrykk for revisjonistenes politiske linje, i strid med vår linje på alle sentrale områder.

1)

De sviker kampen for de mest aktuelle sakene: abort og daghjem.

- Hvorfor kan de ikke støtte parolen: Sjølbestemt abort nå!? Det skal vi spørre om, men vi vet det egentlige svaret. Sjølbestemt abort nå krever brudd med den parlamentariske mølla, setter SV's politikere i dårlig lys.

Fortsatt kamp for sjølbestemt abort derimot kan brukes i SVs valgkamp.

- "Barnehagetilbud til alle barn" er et grovt angrep på daghjemskampen. I følge "Lov om barnehager" er barnehager blitt fellesbetegnelse på alle slags tilbud, daghjem, barnehager, korttidstilbud, dagmamma osv. Mange av disse tilbudene gjør det fortsatt umulig for kvinnene å gå ut i jobb, og det betyr fortsatt at samfunnet i liten grad tar ansvaret for unga. I tillegg sies det i Trondheim ingenting om prisen!

2.

Revisjonistenes linje tar ikke utgangspunkt i at det avgjørende for kvinnefrigjøring er rett til arbeid i den samfunnsmessige produksjon, men i at det avgjørende er å endre arbeidsdelinga mellom kvinner og menn.

Det er 3 av Tronheimsforslaget paroler som klart viser denne linja.

"Kamp for alle kvinners rett til lønna arbeid". Vi sier at deltakelse i den samfunnsmessige produksjonen er en avgjørende forutsetning for full kvinnefrigjøring, økonomisk, politisk, ideologisk. Revisjonistene reduserer dette til et spørsmål om bare økonomisk "uavhengighet". Slik gjør de penga til det viktigste, det blir underordna om arbeidet foregår ute eller hjemme. Dette åpner for at husmorlønn er et mulig steg i kampen for frigjøring. Men husmorlønn bringer på ingen måte kvinnene (og barna) ut av isolasjonen i husslaveri og ut i den samfunnsmessige produksjonen. I tillegg ville husmorlønn være et godt argument mot kvinnearbeidsplasser, daghjem osv. Revisjonistene ser arbeidet i hjemmet (matlaging, vask og stell av klær osv) som saker som nødvendigvis må foregå der, og som arbeid. Den viktigste måten å lette kvinner fra husslaveriet på blir da at mannen tar sin halvdel. Dette mener de betyr frigjøring for både kvinner og menn. (Jfr. parola: Menn, vær med og kjemp....) Under kapitalismen vil en stor del av husarbeidet måtte være privat arbeid, og vi er sjølsagt for at menn og kvinner deler på dette når begge er i jobb. Men dette frigjør hverken menn eller kvinner og opphever ikke husslaveriet. Husslaveriet kan bare oppheves under sosialismen.

Parola om "lønna arbeid" sier dessuten ikke noe om lønns størrelse. Skal vi slå oss til ro med en hvilken som helst lønn? Vi ønsker å slå fast at vi krever rett til arbeid, forøvrig må kvinnene delta i kampen om lønna som arbeiderklassen alltid fører under kapitalismen. (Jfr. Engels: en "rimelig" lønn for et "rimelig" dagsverk) Grunnen til at kravet om rett til lønna arbeid tidligere er blitt ført fram av kamerater i KF, er at enkelte legger seg flate for hetsen om at kvinnebevegelsen angriper husmødrene for ikke å arbeide. Dette er opportunisme - det er helt klart at vi - og kvinner flest - med retten til arbeid mener arbeid i den samfunnsmessige produksjon, ikke retten til å slite og streve.

Den andre parola som virkelig angriper kvinnens rett til arbeid er "Barnehage-tilbud til alle barn". Den går imot det helt nødvendige kravet Gratis daghjem til alle barn.

3)
Parolegrunnlaget sier ikke noe direkte om hvem kampen må rettes mot, om kvinnens fiender. Vi vet at de ikke vil rette den mot imperialisme og fascisme. Indirekte gjør de klart hva de mener om gjennom parola: "Menn, vær med og kjemp for felles frigjøring". Slik parolen står må den bety at mannen må bli med på å endre arbeidsdelinga, de må endre sine egne holdninger og dermed vil både kvinner og menn bli frigjort. Krava de stiller til samfunnet er derfor f.eks. 6mnds omsorgspermisjon for menn, ektefelle-delt arbeidstid osv., krav som tar sikte på å få mennene mer hjem.

I Oslo har kjente SV-ere argumentert mot parolen: 6 mnds svangerskapspermisjon med full lønn med at det bør gjelde begge kjønn, og stiller i tillegg kravet om 6 mnds omsorgspermisjon for menn. Vi er for omsorgspermisjon for fedre når moren og ungen kommer hjem fra klinikken. Men kravet om 6 mnds for begge kjønn er uttrykk for noe helt annet. For det første ideen om at kvinnefrigjøring betyr at menn skal være like mye hjemme - når kvinnen skal være 6 mnd hjemme må mannen være det og slik at arbeidsdelinga blir lik. For det andre ideen om at det er skadelig for små barn å være på spebarnsstue det første året, en av foreldrene må være hjemme så lenge som mulig. Begge disse ideene holder fast ved at barna er foreldrenes private ansvar. I stedet krever vi at samfunnet skal ta ansvar for unga, flere og bedre daghjem (også for de minste) og vi krever at arbeidslivet skal ta hensyn til at vi har unger og gjøre det mulig at begge foreldrene er i arbeid med små barn.

4)
Revisjonistene står for ei kvinnesekterisk linje. I Trondheimsforslaget kommer dette bare til uttrykk i parola "Støtt kampen for kvinnefrigjøring i alle land". Kvinner skal bare beskjefte seg med saker som bare gjelder kvinner. Men vi kjenner kvinnesekterismen fra andre deler av politikken deres, f.eks. ensidig vekt på kvinnekrav i tariffoppgjøret uten samtidig å ta stilling til oppgjørformen, et helt avgjørende spørsmål for bl.a. kvinnekravas skjebne.

Kvinnesekterismen er et farlig angrep på kvinnekampen, og i skarp motstrid til vår strategiske linje: Full kvinnefrigjøring kan bare oppnås under sosialismen. Før å seire i kampen for frigjøring er det derfor nødvendig at kvinner støtter sin kamp til proletariats kamp for revolusjon og sosialisme. Dette er også nødvendig for at revolusjonen skal seire.

5)
Revisjonistene står for en proimperialistisk politikk. De går klart i mot å ha paroler mot imperialisme og fascisme, mot å støtte frigjøringsbevegelsene og folkenes kamp. En linje som slår fast at halve folket i Norge - og i verden ikke skal reise kampen mot imperialismen og fascismen - den tjener aktivt imperialismen. Og en slik linje er kvinneundertrykkende - den slår fast at kvinner er for dumme til å forstå seg på så vanskelige saker som imperialisme og fascisme, kvinner skal ikke drive med politikk. (I alle fall vanlige kvinner, revisjonistene er jo samtidig svært så opptatt av å få kvinnelige politikere til å "gjøre ver den bedre". Det er derfor samtidig grov forrækt for massene av kvinner).

To tog er uttrykk for to linjer.

Revisjonistene stiller som hovedparole "Kjemp for kvinnefrigjøring!" Parolen viser hva slags frigjøring de går inn for - uten kamp mot imperialisme og fascisme uten rett til arbeid i den samfunnsmessige produksjon, en "frigjøring" gjennom å endre arbeidsdelinga i familien, mens kvinnene stadig bare skal være opptatt av det som foregår innafør hjemmets fire vegger. Deres tog har en helhet, en linje mot virkelig kvinnefrigjøring.

De andre organisjonen kommer med harde angrep på KF, sier at KF "splitter" fordi de har lansert et paroleforslag til 8.mars og tatt initiativet til 8.marskomiteen uten å spørre dem om parolene. De prøver å bruke dette som begrunnelse for ikke å støtte 8.marskomiteenes tog. Vi må holde fast ved 2 saker:

Iste mai-forside på Arbeiderkvinden, 1923.

1) De vil ikke slutte seg til vårt tog fordi de står for en annen politikk, det er politisk uenighet, ikke formelle saker som er den virkelige grunnen. Dette skal vi ha fram gjennom å skjære gjennom alle formelle argumenter og spørre hvorfor de ikke støtter våre paroler? - hvorfor de sier barnehager og ikke daghjem? om de ikke støtter det chilenske folkets kamp mot fascisme?

2) I tillegg har de en organisasjons-sjåvinistisk linje for toget. De mener at deres organisasjon - som organiserer en bitteliten brøkdel av kvinnene i Norge - skal ha monopol på dagen. I Trondheim var opplegget et tog der hver kvinneorganisasjon skulle ha egen seksjon, og de uorganiserte kvinnene skulle få gå til slutt. I Bergen begrunnet de avslaget overfor 8.marskomiteen med å si at 8.mars var kvinneorganisasjonenes dag. Stikk imot dette står vår linje for dagen - et grunnlag som tar opp alle de sentrale kampsakene i kvinnekampen og en brei mobilisering av kvinnene på tvers av organisasjons- og partigrenser.

Kamerater, vi har en riktig linje for kvinnekampen - en linje som er i overensstemmelse med massenes interesser. Det andre toget står for sabotasje av kvinnes kamp for frigjøring og vil redusere kvinnebevegelsen til en støttebevegelse i valgkampen. Nå er det opp til oss!

Det gjelder om å lære av de nye kameratene og å kvitte seg med feila. Klarer vi ikke å holde på de nye kameratene er det tekn på store feil.

Vi håper at også kamerater fra andre avdelinger kan legge fram sine erfaringer i rekrutteringsarbeidet i FFP.

Steinar og Knut.

ta alvorlig på rekrutteringa !

Avdelinga vår er ei ganske fersk industri-avdeling. Vi har rekruttert noen kamerater, og i det arbeidet har vi gjort både feil og bra saker som vi mener flere enn oss kan lære av. Først vil vi understreke hvor viktig det er å ta alvorlig på å rekruttere kamerater i industrien. Det skjer ikke av seg sjøl, men er en kampoopp-gave som krever stor oppmerksomhet. Vår avdeling hadde også viktige feil innad som hindra oss. Slike feil fins sikkert i andre avdelinger og.

Slike feil var v.l.a. at avdelinga ikke hadde tatt tiltak på å forberede avdelinga på den nye situasjonen, med uerfarne kamerater. At noen kamerater hadde stilen med lange, vanskelige og ordrike innlegg passiviserte de nye kameratene, det samme gjaldt en hektisk og spontan møtestil fra andre kamerater. Vi har også lenge slitt med en spontan stil i ledelsen av avdelinga, med korte frister før møter, med møter som sjelden holder tidsramma osv. Slike byråkratiske feil fikk nå større konsekvenser enn før, og undertrykka og passiviserte de nye kameratene.

Vi har prøvd å utvikle ei "fadderordning" for nye kamerater. En mer erfaren kamerat fikk i oppgave å følge opp den nye kameraten spesielt, og hjelpe til med oppgaver av praktisk og teoretisk art. Vi gjorde da den feilen at vi ikke stilte klare betingelser for hvordan ordninga skulle fungere. Den kameraten som hadde fått ansvaret som "fadder" hadde ikke forstått betydninga av oppgaven, og saboterte den i praksis. Dermed mista også laget grepet om oppfølginga av den nye kameraten. På denne måten kunne den nye kameraten utvikle motsigelser på å være organisert uten at han fikk hjelp til å løse den. Årsaken var enkel: vi oppdaget det ikke før kameraten sjøl stilte det skaprt, ved at han ville medle seg ut.

Vi gjorde andre grove feil overfor den nye kameraten. Et eksempel var da kameraten møtte opp punktlig til avtaler som han hadde sammen med en annen kamerat, og da den andre kameraten ikke stilte opp. Desto alvorligere var det at de sammen skulle løse en ekstern oppgave, som da den nye kameraten måtte takle aleine.

Hvorfor ville den nye kameraten melde seg ut? Han sjøl mente det var fordi han var gått lei, og at han ikke hadde nok politisk erfaring. Etter diskusjoner begynte vi imidlertid å skjønne at det var i avdelinga de viktigste feila lå, og ikke i den nye kameraten. Den viktigste delen av kritikken kan oppsummeres slik:

1. Å rekruttere er en politisk kampoopp-gave som må ledes og overvåkes nøye av avdelinga som helhet. Det er en bra metode å gi en mer erfaren kader oppgaven som "fadder", som sepsielt ansvarlig for kameraten. "Fadderens" oppgaver må nøye fastsettes.
2. Det er viktig at nye kamerater får praktiske oppgaver sammen med erfarne kamerater, og at de får skikkelig rettledning for å løse dem.
3. I hverken diskusjonene om vedtektene, sikkerhetsinstruksjonen eller prinsipp-programmet blei tatt grundig nok med de nye kameratene i avdelinga vår. I tillegg til dette må det også legges vekt på skikkelige diskusjoner om økonomi.
4. Det er den politiske mobiliseringa og diskusjonen som er det avgjørende i utviklinga av nye kader, ved siden av praktiske oppgaver. Byråkrati og udemokrati må hardt bekjempes!
5. Når det oppstår motsigelser, så nytter det ikke å glatte over feila. Det er å lure seg sjøl. Vi trodde f.eks. på et tidspunkt at den nye kameratens motsigelser lot seg løse ved "sosiale" tiltak aleine, som f.eks. fest og hyttetur.
6. Det er viktig å sveise de nye og gamle kamerater sammen til en enhet som står for angrep. En viktig del av dette må nødvendigvis skje utafor møtene og på fritida. Inge nye kamerater må få gå å sture aleine i fritida.
7. Vi har og oppsummert at det har vært nokså vanlig i avdelinga vår at politiske diskusjoner har vært for dårlig forberedt. Resultatet har ofte vært diskusjoner som har vært "lause" og lite målretta.

Til slutt. Å rekruttere betyr ikke bare å verve medlemmer. Det er bare en del. Like viktig er det å utvikle og skole nye medlemmer. Det er liten nytte i å rekruttere hvis resultatet er at vi ikke klarer å holde på de nye kameratene. Nye kamerater vil ubønnhørlig avsløre sekrateriske og byråkratiske feil i avdelinga.

partifest 21. feb.

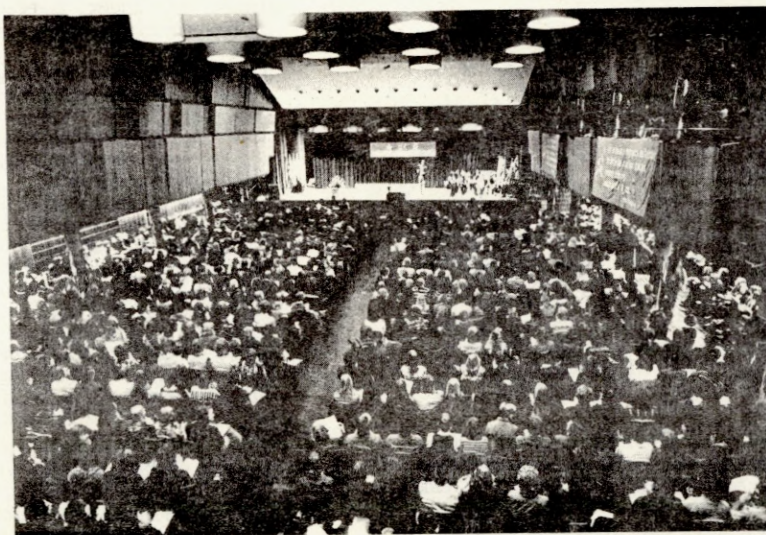
Også i år vil årsdagen for partistiftelsen bli markert. Det vil være et stort festmøte 21.2, og alle partimedlemmer har direktiv om å stille.

Tidligere år har disse møtene vært svært vellykka, og vi skal sørge for at 1977 ikke blir noe unntak. På møtet i fjor var det netusiastisk stemning, og det blei samla inn over 20,000 kroner til partiet. For flere sympatisører som tidligere hadde nølt med å melde seg inn, feide dette møtet all tvil til side.

Det er derfor viktig av symper og venner av partiet blir trukket med på møtet. Bruk møtet til å gjøre partiet større og sterkere. Møt mannsterkt fram!

DS.

BILDET: Folkets Hus i Oslo var stappfullt ved feiringa av det tre år gamle partiet. (Foto: Klassekampen).

Om arbeideraristokratiet.

Diskusjonen om arbeideraristokratiet har nå pågått ei tid i Oslo-partiet, spesielt om arbeideraristokratiet utgjør et tredje indre grunnlag for høyreavviket. I forbindelse med beretningsdiskusjonen kom det fram motsigelser på dette spørsmålet, og disse motsigelsene er langt fra løst. Spørsmålet var også oppe til brei diskusjon på Oslo-partiets årsmøte.

Vi mener det er svært viktig at denne diskusjonen får fortsette, sånn at motsigelsene kan komme klart fram for alle. I dette nummeret av FFP trykker vi derfor 2 innlegg om arbeideraristokratiet. En artikkel av Kari med konkrete eksempler på arbeideraristokratenes forskjellige metoder. Sjølkritikk som Astri la fram skriftlig på et avdelingsmøte.

Vi oppfordrer kameratene til å fortsette debatten i FFP. Det er viktig at alle sider blir skikkelig belyst, og at alle synspunkter kommer fram. Derfor: Kast dere inn i diskusjonen, skriv innlegg til FFP.

FFP-red.

Sjølkritikk.

Beretninga slår fast at det fins arbeideraristokrati i partiet. Den slår fast at det avgjørende er om visse tillitsmenn tar imot bestikkelsene eller nekter å la oss bestikke. Jeg legger fram denne sjølkritikken fordi jeg mener at jeg tildels har latt meg bestikke i foreningsstyret, og dermed representert arbeideraristokratiets linje i partiet. Denne sjølkritikken er langt fra fullstendig på analysen av og oppgjøret med feila og må følges opp.

1) Rett etter at jeg ble valgt inn, deltok jeg på konferanse, dvs. heisatur til København, deltok i festlighetene, ingen linje mot fyll og fest, fikk diett penger, ble "sveisa sammen med" arbeideraristokratene.

2) Tillitsmannsfest på våren etter samme opplegget.

3) Ut å drikke øl med folka etter en del av møtene, også etter møter med antagonistiske motsigelser.

Deres taktikk gikk ut på å kjøpe meg inn i deres sjikt, uenige politisk, men som opererte innfor rammene til arbeideraristokratiet, og jeg gled inn i stilen.

Dette klare oppkjøpet foregikk samtidig med en ekstern kamp. Det er ikke gjort noen skikkelig analyse av mine feil, men det er klart at jeg må ha fungert som et indre grunnlag for høyreavviket. Jeg mener sjøl at det skjerpet avdelingsstyrets passivitet i denne saka, utfra at jeg var redd for å ta opp kampen, redd for ubehageligheter i forhold til foreningsstyret, og var defensiv fordi jeg var påvirket av styrets synspunkter. Jeg mener også at avviket skjerpet vulgaringa, fordi jeg hadde mer kontakt med styret enn massene om saka, og bare negerte.

Etter den første tida, sommeren 75, har det stått kamp mellom to linjer:

1) Økonomien.

Jeg har hele tida vært klar på at honoraret skulle gå til partiet, men ikke klar på kr. 6 pr. møte i reisepenger, som bare tilfeldig har gått til innsamlinger, uten system. Først i høst har jeg nektet å ta imot noe på prinsipielt grunnlag.

2) Den sosiale stilen.

Deltok på julebord i fjor i kvalm samrøre, men tok opp kravet at vi skulle betale sjøl. Deltok på konferanse i høst, klarere linje på alkohol når det gjaldt meg sjøl, men ikke noe prinsipielt ut mot stilen, og ble jo dermed en del av den.

3) Forholdet til det politiske presset.

Kamp med meg sjøl for hele tida å stemme riktig, markerte mot i allesaker. Har stort sett vunnet kampen, men har også gitt etter for presset i grove saker:

Stemte ikke mot 1. mai-hilsner i Arbeiderbladet og Friheten, stemte ikke mot at Torbjørn Berntsen kom på styremøte og innledet om statsbudsjettet som valgkamp for Arbeiderpartiet. Det groveste eksempelet er at jeg i våres stemte for et reaksjonært forslag i styret som i realiteten ga støtte til kombioppjøret og forbundsledelsen. Denne stemmen trakk jeg på årsmøtet dagen etter og gjorde seinere sjølkritikk internt.

Presset har gjort meg defensiv når det gjelder å reise viktige saker som jeg vet blir nedstemt, selv om det er riktig og viktig, f.eks. tok jeg ikke opp Zinken.

Taktikken deres: Hyggelig sålenge jeg er innafør spillereglene, smelle hardt til når jeg går utenfor, har virket. Jeg har 3 skriftlige advarsler i styret og er truet med å bli hivd ut. Likevel har jeg latt meg passivisere og binde av reglene i forhold til saker som foregår på arbeidsplassene og som jeg får vite om i styret. Jeg er preget av legalisme, redsel for å bryte reglene, og dette har også

fått prege den ledelsen jeg har av det faglige arbeidet i avdelinga. Den konkrete analysen av denne påvirkninga er ikke gjennomført.

Det indre grunnlaget for disse avvikene finnes i klassestandpunktet, å sette hensyn til personlige fordeler, å slippe ubehag foran kampen for arbeiderklassens interesser er uttrykk for et borgerlig klassestandpunkt. Denne sjølkritikken må derfor følges opp i avdelinga og i stedslaget.

Astri

TIL DISKUSJONEN OM ARBEIDER- ARISTOKRATIET.

Da vår avdeling diskuterte arbeideraristokratiet, kom det fram noen eksempler på hvordan pampene prøver å avvæpne kampvillige tillitsmenn. Flere kamerater hadde egne erfaringer.

Vi tilhører et svært forbund av småborgerlige yrkesgrupper. Eksempelene som er nevnt, er fra ei tid tilbake, etter nederlag for en viktig kampsak. Ledelsen hadde fått trang til å bli kvitt oss, men tida var ikke moden for eksklusjoner/suspensjoner. (Det har kommet siden.) Metoden som blei brukt, sto på et lavt nivå, men kan være nyttig å høre om for andre likevel.

VI ER BÅDE MYGGEN OG ELEFANTEN.

Vi var på et møte som samla tillitsmenn fra hele landet. Det var noen hundre til stede, vi var noen få. Ledelsen gjorde alt de kunne for å skjule at vi var til stede, bl.a. ved å gjøre det nesten umulig å få ordet i debatten.

Vi merka fort at vi hadde vært samtaleemne i fobundet på forhånd. Tillitsmenn fra Nord-Norge visste hvem vi var og kunne fortelle de utroligste ting om oss. Vi blei kvitt mange illusjoner om ledelsen på det møtet. Vi lærte at de legger oss hvilke egenskaper som helst, bare de tror de har nytte av det.

SJARMOFFENSIV.

Møtet blei avslutta med en gedigen fest der pamp og arbeidskjøpera var invitert. Vi stilte der, til enkeltes høylydte forargelse, i festantrekk. Jentene våre hadde en meget ansterengende kveld! Under middagen satt ei jente med ansiktet mot en i forbundsledelsen. Han hadde lagt opp taktikken i tre faser:

1) Blunke, smile, trekke jentas oppmerksomhet mot seg. (Til hun tenkte, hva faen er det han vil?)

2) Komme bort etterpå, fortelle henne hvor utrolig søt hun var når hun smilte, hun måtte slutte å se så alvorlig ut! Skal vi danse?

3) Under dansen ta opp et fagpolitisk emne og deretter: "Du som er medlem av AKP(m-l), du kjenner vel....?"

Jenta var forberedt og takla situasjonen.

Jentene dansa hele kvelden. Vi skulle holdes intimt inntil kavalere som nesten beit øra av oss og hviska med hes stemme: "Er du m-l'er?" Sjarmoffensiven endte med regelrett utskjelling. Formannen i et annet forbund prøvde å forføre en kamerat. Da hun avsto, bl.a. med at hun var gift, blei mannen rasende. Tilfeldigvis kom en annen kamerat tilakkurat i det øyeblikket. Formannen målte de lange kjolene og skreik at vi var noen småborgerlige og konvensjonelle tupper. (Han trodde nok at det var det verste vi kunne høre.) Noen damer som sto i nærheten, overhørte det hele med forferdelse, til stor moro for oss.

OPPSUMMERING.

Vi hadde en utrolig morsom oppsummering seint på natta, latter blanda med indignasjon. Det hadde betydd mye at vi hadde forberedt oss. Alle hentydninger var skarpt avvist (hadde vi vært Jon M skulle vi ha gjengitt replikkvekslinga...). Vi hadde hatt evnen til å tenke raskt, og situasjonen var takla bra. Vi forsto hvor viktig det er å være disiplinert, bl.a. var vi ikke påvirket av alkohol, men det var fienden. Vi hadde avslørt moralen hos dem og vist styrke i vår egen. Selv om vi ikke visste så mye om arbeideraristokratiet på den tida, forsto vi at vi hadde vært utsatt for en planlagt offensiv. De hadde undervurdert vår disiplin og klassekampinje og trodd at vi ville falle for borgerlig smiger på det lave nivået.

OMSORG.

Ei jente som hadde markert seg i en kampsak, var på kurs for tillitsmenn for hele landet. Det var et utrolig festlig og morsomt kurs som fikk jenta til å ringe hjem flere ganger for å huske hvorfor hun var der. Sjefen for forbundet tok seg av jenta på en faderlig måte. (Ingen forføring.) Han roste hennes gode egenskaper, hvor dyktig hun var, hvilke store oppgaver hun hadde påtatt seg osv. Under middagene ble hun henta fram til forbundsledelsens bord. Sjefen fortalte om familien sin som han dessverre hadde så altfor liten tid til (jeg er jo bare et menneske). Han skulle så gjerne overlate mye av arbeidet og lønna til andre (det er ikke for pengenes skyld) men,

men(det store ansvaret hviler på meg) osv. Han snakka om streiker og aksjoner som burde ha vært og som burde komme (han var absolutt for streik), han kalte jenta ved fornavn og plussa gjerne på et lite -mor. Noen gode råd var heller ikke av veien: Du som er så flink, tenk deg nå litt om: Omsorg og bekymring (blanda med stolthet) over denne jenta som var så dyktig, men å, så taktisk uklok!

KONKLUSJON.

Middagsmetoden som er nevnt i beretninga. Jenta blei forespeilla ei god framtid, bare hun modererte seg. Smiger og lovtaler var metoden direkte til henne. Pysken blei vist fram under ledelsens innledninger. Bl.a. blei det nevnt at suspensjoner kunne komme på tale. Det blei aldri sagt direkte til jenta og "angikk" ikke henne personlig.

FESTENS MIDTPUNKT.

Enda et kurs i flere dager, mer lokalt denne gangen, men med sentrale tillitsmenn til stede. Vi hadde fått en del erfaringer og venta oss hva som helst. Denne gangen blei det kommentert at vi ikke drakk oss fulle og at vi la oss i rimelig tid. Vi begrunna dette overfor massene med at vi ville være opplagt til kurset, og lovte og delta på festen siste kvelden.

Den festen var en lidelse og en seier. Vi holdt ut til siste øyeblikk, var aktive, blide og "sjarmerende". Lederen for moroa gjorde stadig poeng av at vi fremdeles var oppe og kom med en del grove hentydninger. Da han forsvant under bordet, kom seieren. En rekke av kursdeltakerne viste åpenlyst at de hadde fått solid respekt for oss. Flere fortalte hva de hadde hørt om oss på forhånd og tok avtsand fra det. Vi hadde dermed knytta en rekke gode bekjentskaper som var mye mer verdifulle enn bekjentskap med pampene. Dette viser oss at hetsen og bakvaskelsene avslører fienden, ikke oss. Tvert imot - i dette tilfellet framheva hetsen gode sider hos oss.

Kari

Sjølkritikk på kulturartikkelen.

Jeg tar sjølkritikk på at jeg satte noen kulturformer opp mot andre i artikkelen. Sjølsagt trenger vi revolusjonær bildende kunst og framfor alt trenger vi ideologisk debatt i Profil om kulturens rolle i kampen for revolusjonen.

Uten ideologisk debatt på dette området vil vi heller ikke gå framover. Å rette an- grepet mot den debatten som foregår i Profil er å slå beina under resten av innholdet i artikkelen min.

Arbeider, Jern.& Met.

svalbard er norsk land – avvis trotskistenes press !

I forbindelse med diskusjonene om plattformen for FFF-toget i Oslo, har flere kamrater stilt spørsmålsteget ved parolen "Svalbard er norsk land – avvis Sovjets Press!" Det er bra at diskusjonen kommer opp, for vi vil bare få en solid enhet rundt linja til partiet, gjennom at motsigelser blir lagt på bordet og løst gjennom kamp.

Når kamrater vil ha Norge vekk fra Svalbard, er det fordi de som anti-imperialister og proletariske internasjonister, ser det som sin plikt å kjempe for at Norge skal oppgi all imperialistisk eiendom. Utgangspunktet er altså hederlig nok. Når kamratene likevel tar feil, er det fordi de ikke studerer dette spørsmålet i historiens lys, og i tillegg unnlater å bruke den marxist-leninistiske teorien.

For er det nemlig slik at Svalbard er norsk imperialistisk eiendom? Jeg skal legge fram tre punkter som går imot dette:

1. Svalbard er geografisk tilknyttet Norge.
2. Norske fangstfolk og fiskere har brukt Svalbard i flere hundreår før Norge ble kapitalistisk, for ikke å snakke om imperialistisk. Svalbard ble oppdaget av nordmenn i 1194, og har seinere blitt benyttet i større eller mindre grad. Kristian IV av Danmark-Norge krevde høyhetsrett over Svalbard i 1616, noe han var den eneste statslederen som gjorde. I forrige århundre var det bare nordmenn som brukte Svalbard, og ingen tvilte på Norges rett til Svalbard før det ble kjent at det var muligheter for gruvedrift der.
3. Sjøen om Svalbard ligger i nærheten av fastlands-Norge, og sjøen om Norge har hevd på Svalbard fra gammelt av, ville det vært riktig å kreve oppgivelse av Svalbard, dersom det hadde eksistert en Svalbard-nasjon som ble undertrykt av norsk imperialisme. Når Svalbard imidlertid er ubebodd, styrker dette mitt standpunkt om Svalbard som en del av Norge.

På baggrunn av disse punktene, ser vi lett forskjellen på Svalbard og Antarktis, slikat kameratene som skjærer disse områdene over samme kam, kan la seg overbevise om at de tar feil. Studer for øvrig lederen for Kk 1/77.

Jeg mener jeg har vist klart nok at Svalbard er norsk. I samme åndedrag kan det være interessant å peike på konsekvensen av å skulle gå fra seg Svalbard, slik verden ser ut idag. Det er blåøyd og feilaktig å tru at det kan eksistere et ingenmannsland noe som helst sted på kloden idag. Vi lever i imperialismens epoke, og veit at det foregår en rasende kamp mellom imperialistmaktenes for å sikre seg størst mulig del av verden. Svalbard, som ligger midt i smørøyet for de to supermaktene, ville sjølsagt bli et raskt bytte, og det er sannsynlig å regne med at sosialimperialismen ville trekke det lengste strået i kampen om øyene.

Hvordan kan det ha seg at endel kamerater havner på et slikt standpunkt idag? Manglende kjennskap til historie og kommunistisk teori er bare endel av forklaringa. Reaksjonære, trotskistiske grupperinger har satt i gang et felttog mot "nasjonal-sjåvinismen" i AKP(ml), med det uttalte målet å få Norge vekk fra Svalbard. Dette vil si, å få Svalbard over på sosialimperialismens hender. Når våre kamrater låner øre til argumentene slike banditter kommer med, er det ikke rart at de havner på alskens borgerlige standpunkter.

For det er ikke slik, at trotskistene er ærlige progressive som ikke helt greier å orientere seg i den aktuelle situasjonen. Nei, kamrater, trotskismen er tvers igjennom reaksjonær, og står sjølsagt ikke for riktige linjer på dette spørsmålet, enn den gjør ellers. Den trotskistiske linja på det nasjonale spørsmålet, er ei linje for å la være å reise kamp mot en imperialistisk okkupant. Den nekter å se forskjellen mellom borgerlig demokrati og fascisme, og mellom en imperialistisk okkupant og et borgerskap som ikke

støtter seg på intervensjonstropper. I anledning kampen mot Hitlerfascismen i Norge, sa Trotski sjøl: "To regjeringer har ei tid kjempet mot hverandre i Norge, den norske naziregjeringa i sør, med tyske tropper i ryggen, og den gamle sosialdemokratiske regjeringa, med kongen sin, i nord. Det saken dreier seg om i Norge, er en direkte og umiddelbar konfrontasjon mellom to imperialistiske leire, der de norske regjeringene bare er redskaper. I verdensmålestokk støtter vi verken de allierte eller tyskerne. Følgelig kan vi heller ikke på noen måte støtte de aktuelle redskapene i Norge."

Hva var dette, annet enn å ta standpunkt mot den anti-nazistiske kampen i Norge? De norske trotskistene spilte ei like råtten rolle som deres ideologiske fører. Framtredende folk blant dem, som Håkon Meyer, ble dømt for landssvik etter krigen.

Nå, når sosialimperialismen trapper opp sin aggresjon mot Norge, og krever å få overta en del av landet vårt, synger trotskistene de reaksjonære landsforræderisene sine igjen. Når noen av våre kamrater ikke avslører dem, men tvert imot nynnner med i refregene, kommer de under

innflytelse av ei uhyre farlig linje. Når en av supermaktene en dag angriper og okkuperer Norge, kommer nemlig trotskistene til å si: "Norge er ikke den norske arbeiderklassen sitt land, og det er hipp som happ hvilke borgere det er som har makta." Hvis denne linja ikke blir avslørt og brennemerke idag, risikerer vi at denne reaksjonære banden får sjansen til å spre forvirring i rekkene til arbeiderklassen og folket, og det har vi slett ikke råd til.

Til slutt: Det faktum at trotskistene idag opptrer som Bresjnevs håndlangere er ingen tilfeldighet. Det er tvert imot en naturlig følge at at trotskismen er en av-art av revisjonismen.

NEDKJEMP DEN REAKSJONÆRE
TROTSKISMEN!

STYRK STUDIENE AV HISTORIA
OG M-L-M!

SVALBARD ER NORSK LAND -

AVVIS SOVJETS PRESS!!

Hjalmar.

motsigelser på hovedparolene 1. mai.

I avdelingsdiskusjonene har det kommet fram en del motsigelser på enkelte av hovedparolene til FFF.

Det gjelder Svalbardparola, hvor noen er i tvil om Svalbard er norsk land, mens noen få mener parola er nasjonalsjåvinistisk. Det gjelder parola om streikeretten, hvor enkelte hevder at streikeretten ikke eksisterer, og derfor ikke er noe å forsvare. I spørsmålet om grunnlaget for FFF er det enkelte som hevder at vi like gjerne kan lage partitog nå som partiet har styrka seg så kraftig. Andre igjen hevder at parola mot kombioppgjøret er økonomistisk, og at det er mye viktigere å ha med ei parole om korporativiseringa.

Det er ikke noe merkelig i at det dukker opp motsigelser på parolene. Det er nettopp for å få fram motsigelsene at det er viktig å disku-

tere parolene. Det som er interessant er at det gjennom mange av motsigelsene går ei klar "venstre"-linje som en understrøm. Når vi tenker oss om er det heller ikke noe merkelig i det. Klassekampen i Norge er skjerpa det siste året, og historia viser at "venstre" får framgang under sånne forhold. Dessuten er det vanskelig å få oppslutning om reine høyrelinjer etter kampen mot høyreavviket i partiet. Da er det større sjanser til å vinne fram hvis en pakker inn høyre-argumentene i "venstre"-frakk.

DS mener det er viktig at disse motsigelsene kan bli diskutert blant alle medlemmene. DS har derfor bedt enkelte kamerater ta opp noen av de viktigste motsigelsene i korte artikler. Hovedlinjene i artiklene dekker DS's syn, men DS kan ikke gå god for alle enkeltformuleringene. Artikkelen om Svalbard står på annen plass i bladet.

DS

Om parola : Forsvar streikeretten

I samband med diskusjonane om parolegrunnlaget for FFF har det frå nokre kameratar kome kritikk mot parola: "Forsvar streikeretten - kamp mot suspensjonar og politiske oppseiingar". Kameratane meiner at streikeretten ikkje finns og at ein difor ikkje kan reisa parola om å forsvare han utan å skapa illusjonar hjå folk.

Sjølv om kameratane ikkje kjem med politiske argument for kritikken sin, meiner eg at innhaldet i han er trotskisme og at han i røynda er ei line for å sabotera kampen for å forsvare dei demokratiske rettane våre.

Det som er ståa i dag er at borgerskapet går til stendig hardare åtak på streikeretten vår. Dette har dei gjort så lenge fagrørsla har eksistert og arbeidarklassa har like lenge

slåst for å forsvare han. For arbeidarklassa er streikeretten ein sers viktig demokratisk rett som vi har oppnådd gjennom hard klassekamp. At borgarskapet med arbeidalaristokratiet i spissen ynskjer å forby streik vert meir og meir klårt, men førebels vågar dei ikkje ta skrittet fullt ut.

Sjølv om vi har tvangslovane til LO-toppen og streikebryteriet og politivald, så er det ennå ikkje heilt forbode å streika i Noreg. Sjølv om dei aller fleste streikane i dei siste åra har vore "ulovlege" så har det og funnest "lovlege" streikar, men kor lenge vil dette vare? Parola "Tvers gjennom lov til seier" står ikkje i motsetnad til det at vi skal forsvare sjølv den minste rest av dei demokratiske rettane som arbeidarklassa har kjempa til seg.

I samband med den nye "Hovudavtalen" mellom NKF og Oslo kommune, har det frå kommunen vorte hevda at ein skal forby politiske streikar, avdi desse må oppfattast som mistillit til dei folkevalde. Korleis vil kameratane møte eit slikt reaksjonært åtak frå kommunene si side utan nettopp gjennom parola "forsvar streikeretten"? Vil kameratane likestillt tvangsløvt i t.d. Noreg med dei fascistiske land der all streik er forbode?

Er streikebryteriet og politivalda i Noreg like ille som i land der streikande arbeidarar vert skotne ned utan dom?

Etterkvart som kapitalen si krise aukar og det vert meir og meir naudsynt å halde arbeidarklassa i ro, vil vi kome til å oppleve stendig fleire angrep

på dei borgarleg-demokratiske rettane våre, i sær streikeretten. Gjennom kampen for desse rettane kan vi syne folk at dei lever under borgarskapets diktatur, og kva klasse som avlar fascisme.

Kampen for streikeretten og dei andre borgarleg-demokratiske rettane er progressiv avdi han står beint i motsetnad til borgarskapet sine behov: å fjerne alle rettane til arbeidsfolk og skapa lydige lønsslavar.

Kampen for å forsvare streikeretten vil syne folk kven som er ven og kven som er fiende og vil tilsist peika fram imot sosialismen og proletarietets diktatur.

Arne

KAMP MOT ALL IMPERIALISME: NY-KOLONIALISME OG SIONISME ! KAMP MOT DE IMPERIALISTISKE SUPERMAKTENE USA OG SOVJET !

Hvorfor er det viktig å ha med begge disse parolene? Skal FFF virkelig markere arbeiderklassens internasjonale solidaritet, må den favne over alle de kampene som verdens folk fører mot imperialismen. Det er riktignok sånn at supermaktene, USA og Sovjet, har sine fangarmer ute over alt, lager intriger og griper inn så ofte de bare kan. Det er imidlertid ikke det samme som at de er den direkte fienden som folkenes anti-imperialistiske kamp retter seg mot. I Det sørlige Afrika, hvor den viktigste kampen akkurat nå står, er den direkte fienden gamle, avdanka rasistregimer som Sør-Afrika og Rodesia, sjøl om USA-imperialismen gjør en stor innsats for å holde dem opp og sosialimperialismen gjør alt den kan for å få fotfeste. Det er heller ikke mulig å forstå det palestinske folkets kamp bare som en kamp mot USA-imperialismen og sosialimperialismen. Den direkte væpna kampen fører de mot sionismen. Vi kan også ta eksempler fra land nærmere oss sjøl: Det er klart at hovedfienden f.eks. for Irlands folk er den britiske imperialismen, og at den for folket på Grønland og Færøyaner er den danske imperialismen.

Mange kamerater har, ganske riktig, påpekt at det måtte være med en sånn parole mot all imperialismen. Samtidig har en del ment at den skulle erstatte parolen mot de to supermaktene. Dette er ytterst feilaktig. Fordi om vi reiser kampen mot all imperialismen, må vi ikke gløkke hvem som er hovedfienden til verdens folk - USA-imperialismen og sosialimperialismen. Det er de som rivaliserer og samarbeider for å utbytte og underkue folket i alle verdenshjørner. Det er de som planlegger verdenskrig, en krig som vil påføre verdens folk svære lidelser. Det er også de som gjør det mulig for mindre imperialistiske makter å holde på herreveldet sitt ennå en stund. Uten USA-imperialismens og sosialimperialismens hjelp og deres intriger, ville imperialistiske rasistregimer som Sør-Afrika, Rodesia og Israel vært sopt på historias skraphaug for lenge sia, og folket vært godt i gang med å bygge sin egen stat.

Kamerater, vi må stå på to bein i kampen mot imperialismen - vi bekjemper all imperialisme konsekvent, og vi retter hovedskyttet mot hovedfiendene til verdens folk - USA og Sovjet.

Vivi

Gjør fagforeningene til kamporganisasjoner.

Det har i lengre tid stått kamp om våre faglige paroler. "Styrk fagbevegelsens kampkraft" og "Gjenreis LO som kamporganisasjon" har blitt brukt samtidig som den korrekte parola "Gjør fagforeningene til kamporganisasjoner". Dette avslører reformistisk tankegods i oss sjøl. Vi veit at det er en forbitra klassekamp også innafor fagbevegelsen, en kamp mellom to antagonistiske klasser. Arbeiderklassens kamp for frigjøring må derfor også rettes mot borgerskapet "egne" rekke.

"Styrk fagbevegelsens kampkraft" gir store illusjoner om denne kampens karakter. Den under-slår at det eksisterer kamp mellom de to hovedklassene i samfunnet. Den skiller ikke mellom grunnplanet (foreningene) og toppsjiktet i fagforbunda. Dette toppsjiktet ønsker å styrke fagbevegelsens kampkraft, men mot arbeiderklassen. Parola er reformistisk. Erfaringer viser at vi ikke kan overta forbunda med fredelige midler. Borgerskapet vil aldri oppgi sine posisjoner frivillig. Ette

eksempel idag er SEF. Men denne utviklinga vil bare skjerpe seg i åra som kommer. Parola legger grunnlag for å fostre arbeideraristokrater, dvs albue seg fram til posisjoner i den tru at dette styrker kampkrafta. Bare vi har folk på alle plan, kan vi overta styringa.

"Gjenreis LO som kamporganisasjon" tilslører klassemotsetningene på samme måte. LO fra topp til bunn kan aldri bli en kamporganisasjon for arbeiderklassen under kapitalismen. Videre gir parola illusjoner om LO-toppens klassekarakter i tidligere tider. Riktignok har store deler av fagforeningene stått for

ei konsekvent klassekamplinjé. Men dette betyr ikke at hele LO har stått for ei sánn linje. Sist snevrer parola seg til bare á ta med LO. Vår linje må være á reise kampen uansett LO-tilknytning. Parola må derfor avvises på samme grunnlag.

Den korrekte parola "Gjør fagforeningene til kamporganisasjoner" peker på at grunnplanet i fagbevegelsen er sundt. At det idag er mulig og riktig á fravriste foreninger fra borgerskapets herredømme. Parola tilslører ikke klassekampen i fagbevegelsen. Sammen med "Enhet på klassekampens grunn" og "Kamp mot alt classesamarbeid" utgjør dette ei korrekt linje for den faglige kampen. Den åpner også perspektivene på á reise en revolusjoner fagbevegelse.

Bertil.

KAMP MOT LØNNSNEDSLAG - AVVIS MONOPOLKAPITALENS OG DNA/LO-LEDELSENS KOMBIOPPGJØR!

Det har vært forskjellige slags innvendinger mot denne parola. Først og fremst har noen kamerater angrepet den for á være økonomistisk. Jeg er helt uenig i denne kritikken. Vi må ikke komme dithen at det er økonomistisk á stille dagskrav, økonomistisk á gi brei plass til arbeiderklassens materielle kår. Det er en realitet at kombioppgjøret nettopp skal tjene til á senke arbeidsfolks lønninger, slik at monopolene kan háve inn mere profitt. Noen kamerater har stilt spørsmål ved om vi virkelig kan snakke om lønnsnedslag. Ser vi på virkeligheten ser vi at borgerskapet uten tvil ønsker á senke lønningene, og at kombioppgjøret er ett middel til det. Noen grupper, som i staten, har også fått lønnsnedslag, mens andre så vidt holder hue over vannet. Men hvor lenge vil det være hvis kapitalen får det som den vil, og arbeiderklassen ikke yter motstand? Det er derfor både riktig og nødvendig á si at vi kjemper mot lønnsnedslag.

Men har ikke også kombi-oppgjøret viktige politiske aspekter, hva med korporativiseringa, hva med demokratiet i fagbevegelsen, hva med streikeretten? Jo, dette er viktige sider ved kombi-oppgjøret. Hvorfor stiller vi ikke da en parole som tar opp denne sida ved kombi-oppgjøret istedet?

For det første fordi de fleste arbeidere merker kombioppgjøret først og fremst gjennom de virkningene det får - hardt press for á skyve lønningene nedover. Gjennom dette vil også stadig flere få bevissthet om de politiske sidene ved kombioppgjøret, og reise kampen mot det prinsippielt. Dessuten må vi ikke glemme sjøl at det politiske angrepet på de fagorganiserte som kombioppgjøret er, nettopp skal tjene økonomiske formål - á senke lønna og øke profitten.

For det andre fordi det slett ikke er slik at parola er "reint økonomistisk". Fordi den tar opp lønnsnedslag i sammenheng med kombioppgjøret peker den nettopp på sammenhengen mellom det økonomiske og det politiske angrepet. Kombioppgjøret er angrepet på demokratiet i fagorganisasjonen, det er korporativisering. Parola peker og på hvem som står bak det - monopolkapitalen og DNA/LO-ledelsen.

Noen kamerater har hevdá at i stedet for monopolborgerskapet burde stå borgerskapet. Men det er ikke slik at vi fordi vi har slått fast at borgerskapet er en klasse, aldri kan utheve monopolborgerskapet. Og det er en realitet at kombioppgjøret er monopolkapitalens og DNA/LO-ledelsens verk, og fremma for á tjene deres interesser først og fremst. Konkret blir kombioppgjøret drevet fram gjennom staten, hvor det er monopolborgerskapet som har makta.

INGER.